

ZÁKON AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

EDICE PEVNOST

ZÁKON AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

EDICE PEVNOST

PARAGUAY

BRAZÍLIE

URUGUAY

ARGENTINA

CHILE

ARGENTINA
REPÚBLICA DE ARGENTINA

Gran Chaco

Pampas

Patagonie

Salar del Hombre Muerto

Antofagasta de la Sierra

Puna Catamarqueña

Antofagasta

Salar del Hombre Muerto
Antofagasta de la Sierra

Salta

Asunción

Santiago del Estero

Catamarca

San Juan

Mendoza

Santiago

Paraná

Buenos Aires

Montevideo

Neuquén

Viedma

Río Gallegos

ZÁKON AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

Copyright © Lucie Lukačovičová, 2021
Cover illustration and drawing © Jana Šouflová, 2021
Cover art © Jana Šouflová, 2021
Photo © Michal Kára, 2021
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0038-4 (print)

ISBN 978-80-278-1095-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1096-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1097-0 (pdf)

KAPITOLA I:

ZAPOMENUTÉ
STAROŽITNOSTI

*Hominem non patieris a monstis trucidari.
Nenecháš člověka napospas monstru.*

*Sollicitudo mundana tibi non convenit.
Světské starosti ti nepříslušejí.*

*Eum interficies qui auxilio monstri interfecit.
Zabiješ toho, kdo skrze monstrum zabil.*

– Jus Asyli; Zákon Azylu

„Nechali rozsvíceno, dementi,“ zamumlal spokojeně Benedikt, i když si nebyl jistý, jestli ho mrtvý kamarád slyší. „Výborně.“

Sklonil se přes okraj střechy, na které ležel. Balkón pod ním poskytoval spoustu prostoru a od bytu ho dělila jen plně prosklená stěna. Tu se Benedikt chystal prokopnout, aby nemusel řešit, jestli jsou balkónové dveře zamčené nebo ne.

Uvnitř skomíravě poblikávalo několik žárovek, které se snažily nevzdat boj s noční tmou a s přítomností nadpřirozena. Pořád poskytovaly dostatek světla, aby lovec zvenčí dobře viděl. Ostatní technika, včetně mobilních telefonů, už podlehla a přestala fungovat.

Pokojem se potácely tři postavy, které vypadaly jako rozpouštějící se strašáci vymáchaní v ropě. Celí černí, ve tváři prakticky žádné rysy, nepřirozeně dlouhé paže se stejně podivně dlouhými prsty zakončenými drápy.

V rohu na podlaze se krčila majitelka bytu. Byla tak vyděšená, že ani nedokázala křičet. Benedikt věděl, že má ještě chvíli na to, dostat se dolů, než se monstrům povede ustálit se v nějaké použitelné formě – ve které do nich zároveň bude moct sekat. Svaly mu trnuly napětím. Tři protivníci byli ohavná přesila. Jenže vyhnout se boji by znamenalo nechat jim děvče roztrhat a sežrat.

Dybbukové byli v podstatě duchové, i když se dokázali zhmotnit, a Gabriel, ačkoli byl mrtvý, by to od nich mohl šeredně schytat. Benedikt ho v žádném případě nemínil do souboje zatáhnout.

Zhluboka se nadechl a připravoval se skočit.

Vzápětí někdo vykopl vstupní dveře z chodby.

Dybbukové se otočili po zvuku. První, co Benedikt z příchozího rozeznal, byl záblesk meče. Monstra zaváhala, což dalo útočníkovi dost času se zorientovat. Pak jedné ze zrůd odpadla hlava.

Zbývající nestvůry se vrhly na neznámého, ale ten se jim hladce vyhnul. Vzápětí vyrazil proti nim,

sérií obratných seknutí je přinutil ustoupit. Byl oblečený v černém, na zádech mikiny s kapucí shozenou dozadu měl zelenou výšivku měsíčního srpku a řeckého písmene alfa. Světlé vlasy spletené v dlouhém copu, který mu sahal téměř ke kolennům. Na konci copu byly vlasy ovinuté kolem zeleného, pravděpodobně nefritového kruhu.

Nejbližší stvůra po něm okamžitě znova chňapla. Bojovník jen lehce trhl hlavou a nefritový kruh proletěl vzduchem silou bouracího kladiva, bez ohledu na takové detaily jako fyzikální zákony. Hrudník zasaženého dybbuka se doslova rozletěl na kusy.

Poslední monstrum se po plavovlasém muži ohnalo drápy. Kryl se rovným, na obě strany broušeným mečem, a než se nestvůra vzpamatovala, čepel jí projela od ramene až k boku. Zrůda stihla ještě naposled zachrčēt a sesunula se k zemi.

Nastalo ticho, rušené jen uklidňujícím se dechem bojovníka a prskavým syčením, s nímž se v pramíncích černého kouře odpařovaly zbytky dybbuků. Muž počkal, až se tmavé skvrny vypaří z čepele. Lovec venku si všiml na zbrani kruhové hrušky zdobené zlatem a jakýmsi asijsky působícím ornamentem. V příští chvíli plavovlasý vrátil meč k pasu a bez ohlednutí odešel.

Benedikt se celou dobu ani nepohnul. Zíral na záda odcházejícího muže. *Naposled jsem ho viděl před deseti lety, když jsem se snažil odtrhnout jeho ruce od svého krku, pomyslel si. Tehdy se jeho obličej mnohem víc podobal mému, měl několika-*

denní strniště a pramínky vlasů ne delší než ke krku, nestejně zkracované nožem, jak jsme měli ve zvyku. Navíc měl tehdy rty zkrvavené od důkladné rány pěstí, kterou ode mne dostal. Změnil se od té doby hodně. Ale pořád to, bohužel, je můj mladší bratr.

Když si byl jistý, že kroky toho druhého odezněly na schodech domu, rychle seskočil na balkón. Otevřel si civilizovaně dveře, které byly naštěstí odemčené.

„Teodor si za těch deset let nechal dobře narůst vlasy,“ konstatoval Gabrielův duch, který se mu objevil za zády. Po skonu dybbuků mu zjevně otrnulo. „A taky si opatřil vynikající čepel.“

Benedikt se chystal něco jedovatého odseknout, ale pak mu pohled padl na mladou ženu zhroutenou na zemi. Rozhodl se nechat Gabrielovu poznámku bez povšimnutí. Nechtěl neznámou vyděsit tím, že bude mluvit s někým, koho přirozeně nemohla vidět.

„Jste zraněná?“ zeptal se jí věcně.

„Co to bylo?“ hlesla roztřeseně.

„Už je to pryč,“ pokusil se ji uklidnit. Opatrně k ní vztáhl ruce, a když se neodtáhla, jemně ji objal. Zároveň se mohl podívat, jestli jí někde oblečením neprosakuje krev; zdálo se, že fyzicky je v pořádku.

„Ty... věci...“ Zajíkla se.

Lovec se s povzdechem rozhlédl. Tuhle část své práce nesnášel, ale zároveň si na ní trval. Ostatně teď už si na ní trvat musel, protože neměl nikoho jiného, kdo by ji za něj udělal. *Bylo by tak snadné prostě vykuchat pár nestvůr a odebrat se do slunce*

západu. Jenomže pak tu byly oběti, které sice přežily, ale nikdo je dál neřešil. Co s nimi bude? Dokážou se vyrovnat s traumatem? Zvládnou si nějak racionalizovat, co viděly? Zákon Azylu mluvil jasně: To nás nezajímá, od toho tady nejsme.

Benediktův pohled padl na převrženou láhev, rozlité víno a roztráštěnou skleničku.

„Udělal se vám špatně. Požila jste nějaký alkohol?“ zeptal se.

„No... ano... trochu.“ Začínala se soustředit na jeho otázku.

Chápavě přikývl a poklepal si na bílou pásku s červeným zdravotnickým křížem, kterou nosil pod levým ramenem. Nadmíru se mu osvědčila.

„Tohle si vezměte, bude vám líp.“ Podal mladé ženě vitamínovou tabletu a ta ji poslušně spolkla. Zvolna se uklidňovala.

Placebo efekt je skvělá věc, pomyslel si.

„Co se vlastně stalo?“ chtěla vědět.

„Zavolal nás někdo ze sousedství. Neodpovídala jste na zvonění ani klepání, museli jsme vyrazit dveře. Ztratila jste vědomí, ale není to nic vážného,“ uklidňoval ji. „Podle všeho kombinace alkoholu, únavy, stresu, vyčerpání organismu a nevhodné životosprávy.“ *Ostatně, kdo dneska má vhodnou životosprávu, že?* pomyslel si. Všiml si zapalovače na nízkém stolku. „Jste kuřačka?“ otázal se.

„Ano,“ přiznala provinile. „Ale jen sváteční,“ dodala rychle.

„Zajděte ke svému obvodnímu lékaři na celkovou prohlídku. Na hospitalizaci to momentálně

není, ale nezanedbejte to,“ poradil jí starostlivě. „Zdravotní pojišťovnu máte, předpokládám, všeobecnou?“

Přikývla. „A-ano. Děkuju, že jste mi pomohl. Asi... jsem to s tím pitím fakt přehnala...“

„Není zač, dělám jen svou práci.“

Benedikt opatrně vstal, tak, aby nebyly vidět dva zakřivené tesáky, které nosil pod kabátem. Gabriel, který se vznášel u dveří, mu gestem naznačil, že vzduch je čistý a mohou vypadnout.

„Tak tohle prošlo vcelku hladce,“ konstatoval duch, když opustili budovu Molochova a vydali se přes Letnou. „Nikdy mě nepřestane fascinovat, jak spousta lidí ochotně zapomene, co přesně viděli, když se jim trochu pomůže. Ochotně ignorují všechny nesrovnalosti, včetně toho, že doktoři nechodí po jednom a sami jen tak nevykopávají dveře.“ Zamyšleně se zadíval na pouliční lampu, která divoce zablikala, když pod ní prošel. „Tedy, dokud nenarazí na něco, co ignorovat opravdu nemohou.“

Benedikt neříkal nic. Ozval se, až když scházeli dolů platanovou alejí.

„Teodor. Je zpátky. Málem jsem ho nepoznal.“

„Přece sis nemyslel, že zůstane ve Vietnamu na pořád, že ne?“ pozvedl obočí Gabriel.

Nemyslel, ale doufal, blesklo Benediktovi hlavou, ale nahlas to neřekl. Vážně jsem doufal, že ho už nikdy neuvidím? Nejspíš.

„Viděl jsi ten znak? Teo pořád pracuje pro Azyl,“ pronesl místo toho otráveně.

Gabriel se zastavil a zamyšleně si založil ruce:

„Proč je to problém – nebo lépe řečeno, proč si myslíš, že je to problém? Čekal jsi, že nebude?“

Benedikt se zarazil.

„Teodor,“ procedil mezi zuby, „se tady jen tak objeví a machruje s nějakým bojovým uměním, nejspíš s magickým mečákem navrch...“

„Myslíš, že se tam těch deset let válel u moře? To si piš, že zatraceně makal, aby se dostal tam, kde je,“ upozornil ho Gabriel bezohledně.

Lovec chvíli vypadal, že se bude dohadovat. Ale pak se jen otočil na patě a znovu vyrazil alejí:

„Pojďme se místo plkání radši podívat na Josefov, ať zjistíme, odkud přesně ti dybbukové vylezli.“

Gabriel byl schopen vcelku snadno sledovat pomalu blednoucí tmavé cáry táhnoucí se po zemi. Vypadaly trochu jako kusy urvané látky, trochu jako cákance oleje. Původně stopy zavedly ducha na Molochovo, teď po nich kráčel v protisměru. Když se spolu s lovcem dostali ke zdi Starého židovského hřbitova, ani jednoho to nepřekvapilo.

Dybbukové byli instinktivně přitahováni k fyzicky i emocionálně osamělým lidem, což jim většinou zaručovalo snadnou kořist. Extrémně silný pocit samoty je dokázal přilákat přes půl Prahy.

Neobjevovali se úplně často, ale ve městech, která měla v historii nějaké ty pogromy, se čas od času vyskytli. Pokud se nějakému vandalovi povedlo poškodit větší počet židovských hrobů, mohlo se nestvůr uvolnit celé hejno. A pak měla tajná společnost Azyl plné ruce práce.

„Dej mi chvíli,“ řekl Gabriel a prošel zdí na druhou stranu.

Brzy byl zpátky.

„Obejdeme to, jsme na špatné adrese,“ oznámil stručně. „Nepřišli odtamtud, stopa pokračuje na druhé straně.“

Klikatící se nehmotné cáry je nakonec zavedly pod zadní okna domu, nad jehož vchodem chráněným ozdobnou mříží se skvěl ornamentální nápis: Starožitnosti – zastavárna.

„Musíme až do podkroví,“ oznámil duch, když se vrátil z průzkumu. „Ale nikdo tam není a okno je otevřené.“

Benedikt kývl, že rozumí. Teoreticky by to tam mohl nechat Gabriela důkladně prohledat samotného, ale nechtěl riskovat, že tam nějaký opozdilý dybbuk ještě zůstal schovaný.

Obratně vyšplhal po pouliční lampě, z ní přeskočil na nižší plochou stříšku. Tam už mu stačilo jen pár kroků rozběhu a další skok, aby se zachytil oběma rukama na kamenném parapetu a vyškrábal se dovnitř.

Dovolil si rozsvítit nevelkou kapesní baterku, která ovšem v Gabrielově přítomnosti strašidelně poblikávala a chvílemi zhasínala, jako v hororu.

Místnost, do níž se dostal, obsahovala několik polic pečlivě roztríděných starožitností. Duch výmluvně ukázal na jednu z nich. Byla to poškozená vyřezávaná *mezuzá*, židovská schránka na svitek s vybranými pasážemi posvátného písma, určená k připevnění na rám dveří.

Dřevěné pouzdro nebylo roztržštěné, jen podélně rozštípnuté. Nejspíš přes den někomu upadlo a rozbilo se – a buď se dotyčný snažil škodu zamaskovat, nebo byl rozhodnut ji zkusit opravit někdy později.

„Tipnul bych si, že tam visely éterální zbytky povražděné rodiny původního majitele nebo něco podobně zábavného,“ konstatoval lovec.

„Stačilo vážně málo,“ povzdechl si Gabriel. „Drobná nehoda a málem jsme tu měli mrtvolu. Naštěstí jsou dybbukové courající Prahou poměrně nápadní. Tedy, pro nás.“

Benedikt jen přikývl. Řešení několika podobných nehod už měl za sebou a nevzpomínal na ně rád.

Prošel pro jistotu prostor podél zdí, takže mu neunikla dvířka, do kterých byl pečlivě vyřezaný kabalistický Strom života.

„Co je na druhé straně?“ zajímal se Benedikt.

„Nemůžu se tam dostat. Něco mi brání,“ oznámil mu Gabriel. „Vsadil bych si na tu nádheru na dveřích.“

Než mohl něco dodat, Benedikt vzal zkusmo za kliku. Když zjistil, že je zamčeno, vytáhl svou sadu šperháků.

„Máme nějaký důvod, proč tam lezeme a zvyšujeme pravděpodobnost, že tě tu někdo uvidí?“ chtěl vědět duch.

„Protože pokud tu mají kus podkroví chráněný proti nehmotným bytostem, tak by mě setsakra zajímalo, co tam schovávají,“ ucedil lovec. Vzápětí se ozvalo cvaknutí a on se protáhl dvířky. Gabriel, jehož teď už nic neomezovalo, ho následoval.

Prostor částečně osvětlovaly tenké proužky světla pouličních lamp, dopadající skrz rozklížené okenice. Při pohybu bylo potřeba překračovat mohutné trámy, pod dalšími se shýbat a nezamotat se do zbytků zteřelé šňůry na prádlo. Půda byla plná nejrůznějšího haraburdí. Bedny s plesnivějícími starými hračkami, almara s vyvrácenými dvířky, malovaná truhla, masivní hodiny, kterým chybělo kyvadlo.

A v koutě leželo bezvládné dívčí tělo, nedbale přehozené něčím, co vypadalo jako zašlé prostěradlo.

Benedikt se k dívce vrhl. Všiml si na jejím čele šmouhy zaschlé krve, pokusil se nahmátnout tep.

„Zpomal, rytíři v zářící zbroji,“ ozval se za jeho zády Gabriel. „Ta holka tady leží už docela dlouho. Vidíš ten prach?“

„Nerozkládá se!“ sykl Benedikt a rychle nahmátl kostěný amulet s runou Sowulo, jeden z několika, z nichž měl jednoduchý náhrdelník.

„Nechci tě podceňovat, ale kdyby byla nemrtvá, už ji máš zakousnutou do krku,“ konstatoval Gabriel suše.

„Děkuju pěkně.“ *Jenže taky mohla potřebovat okamžitou pomoc.* Lovec znovu přiložil prsty dívce na krk, ale po tepu ani stopy. Hrud' se jí nezvedala ani nejmenším náznakem dechu. Shrnul prostěradlo ve snaze najít nějaké zranění. Zjistil pouze, že dívka je zcela nahá, tělo má hladké jako panenka, bez jediného chloupku. Její světlá kůže měla víceméně teplotu okolí. „Možná nějaká kletba,“ zamumlal. „Dokázal bych si představit, že si ji tady někdo hezky zakonzervoval a uskladnil pro zábavu. Když ho pak časem něco sežralo...“

Prohlédl jí obě ramena.

„Nemá stopy po očkování proti tubeře,“ podotkl zamyšleně a zase ji zahalil.

Nalil si do dlaně trochu vody z čutory a opatrně jí začal otírat krev z obličeje. Měl pocit, že na jejím čele nahmátl tenké jizvy. Pečlivě smyl prach i krev, odhrnul pramínky dlouhých hustých vlasů, černých jako uhel.

Skutečně rozeznal obrysy tří precizně vyřezaných hebrejských písmen. První z nich, tedy to nejvíc vpravo, dokázal identifikovat jako *alef*. U zbytku neměl tušení a mrzutě si pomyslel, že Teodor by je určitě přečetl a vyložil, aniž by potřeboval jakoukoli nápovědu.

„Gabrieli...“ začal. Vzápětí zmlkl, protože si uvědomil, že se dívá do dívčiných široce otevřených tmavých očí.

Ucukl od ní a ona se trochu ztuhle posadila. Prostěradlo se jí svezlo k pasu, ale nevšímalá si toho. Benedikt polkl.

„Neboj se, nikdo ti neublíží. Kdo jsi?“ zeptal se obezřetně. Mlčela, jen ho pozorně sledovala. Nevy-
padala vlastně vůbec vyděšeně, spíš jako by mu ne-
rozuměla a byla trošku dezorientovaná. I ve světle
baterky bylo vidět, jak se jí vrací barva do bledého
obličeje a dívka začala dýchat. Jizvy na čele vy-
bledly do tenkých, nezřetelných linií.

Zkusil se zeptat ještě anglicky, německy, špa-
nělsky. Nic. Přidal lámanou latinu, ale bez úspě-
chu. Nakonec zkusil otázku položit v jidiš. V jejích
očích zachytil jiskřičku pochopení.

„Yissl,“ pronesla pomalu. Pak pro jistotu ukázala
na sebe a zopakovala: „Yissl.“

„Já jsem Benedikt.“ Chtěl pokračovat, ale Yissl
ukázala tázavě za jeho rameno. Lovec se otočil. Nic
zajímavého tam nebylo. Tedy kromě Gabrielova
ducha, který se nonšalantně vznášel kousek nad
podlahou, ve svém černém obleku s černou košilí
a vestičkou a výraznou stříbrnou sponou. I když
vypadal na něco mezi dvaceti a třiceti, dlouhé vlasy,
spadající zhruba pod ramena, měl bílé. Rozhodně
by dokázal zaujmout – kdyby nebyl neviditelný.

„Ona... mě vidí,“ ozval se zaskočeně přízrak,
pro jistotu česky.

„Jsi si jistý?“ zamračil se Benedikt a snažil se při-
jít na to, co jiného v místnosti mohlo upoutat Yiss-
linu pozornost.

„Tak jistý, jako jsem mrtvý,“ opáčil duch. Lehce
se uklonil a dívka opětovala pokývnutím.

„Jsi člověk, nebo tak jen vypadáš?“ zeptal se lo-
vec opatrně v jidiš.

Chvíli vypadala, že nerozumí otázce.

„Jsem... stvořena k obrazu Božímu,“ odpověděla nakonec.

„To v zásadě znamená ano,“ sykl přízrak česky. „Vidění duchů mohla klidně zdědit. Ale jestli odpovídá takhle, mohla tady ležet zmražená docela dlouho...“

„Jak ses sem dostala, Yissl?“ zeptal se jí Benedikt. „Ublížil ti někdo?“

Pokrčila rameny, zavrtěla hlavou.

„Dalo se čekat, že nebude vědět,“ podotkl Gabriel česky.

„Tvoje poslední vzpomínka, než ses teď probudila?“ zkusil to Benedikt jinak.

„Střelba. Asi z pistolí a samopalů. Křik,“ shrnula to po chvíli.

„No, dobrá. Tak snad tu neleží až tak dlouho,“ pokývl duch.

„Máš... nějakou rodinu? Otce? Matku? Bratry? Za kým bychom tě dovedli?“ pokračoval Benedikt ve vyptávání.

„Šlomo ibn Gabirol je můj otec,“ odpověděla pomalu.

„A kde je? Bydlí tady v domě?“

Nakrčila lehce čelo. „Je z města jménem *Málaqa*.“

„*Málaqa*? Myslíš Málaga? Krucinál,“ zamumlal Benedikt česky. „To není zrovna blízko. Nevadí. Zkusíme ho nějak kontaktovat, to už zvládneme zařídit. Nemůžeme ji tady nechat. Do bytu bych ji nebral, ale do úkrytu ano. Nevykazuje žádné

známky toho, že by byla nějaké monstrum. Myslíš, že její stav zavínil zdejší starožitník?“

„Můžeme si ho proklepnout. Ale kdyby věděl, že je to živé děvče, myslíš, že by na ni nechal sedat prach? Mohl si klidně myslet, že je to figurína,“ mínil duch. Pak se zarazil. „Poslyš, jestli je holka z Málagy, proč se nechytla na španělštinu?“

„Vím já?“ Benedikt shodil z ramen kabát a Yissl do něj oblékl. Poslušně nastavila ruce, jako dítě.

Gabriel si mezitím zaujatě prohlížel dveře zevnitř.

„Řekl bych, že jsou sem vsazené dodatečně,“ prohlásil spokojeně. „Rozměrem úplně nesedí, patří do jiného rámu, do jiného domu. A panty jsou nové. Žádné známky rituálního postupu, který by měl účinky bariéry zakotvit na novém místě. Takže jejich ochranná funkce je pouhé reziduum. Majitel nejspíš viděl jen hezké dveře a vůbec neví, co má.“

„Výborně,“ oddechl si Benedikt. „Mizíme, než nás tu někdo načapá.“

Yissl, jakmile se rozhýbala, zvládla s Benediktovou pomocí slézt na ulici. Když ji jistil, cítil, že získala normální tělesnou teplotu.

Její bosé nohy se dotkly dlažby z kočičích hlav a ona se krátce zmateně rozhlédla; okolí oči-vidně nepoznávala. Pak zaklonila hlavu a zírala na hvězdy, které se daly rozeznat přes světlo pouličních lamp.

Benedikt jí tu chvíli poskytl. *Zcela normální reakce lidí, kteří se právě vymanili z vlivu kletby. A ty kabalistické dovedou být stejně elegantně jednoduché jako nepříjemné. I když... co když ten, kdo ji začaroval, ji chtěl naopak zachránit? Pokud nadání vidět duchy zdědila, protože má v žilách krev židovských okultistů... Trochu se mu stáhl žaludek. Možná, že Yissl už žádnou rodinu nemá. Jen o tom neví.*

„Pozor!“ Gabrielův výkřik přišel o zlomek vteřiny pozdě.

Zbylý dybbuk byl neobvykle malý, dospělému člověku sahal tak k pasu. Zjevně příliš slabý na to, aby se někam vydával, a dost nenápadný na to, aby se výjimečně dobře schovával. Než jeho vyhlédnutá kořist slezla z podkroví, pohodlně se zvládl zhmotnit.

Benedikt se pokusil uhnout a sáhl po zbraních. *Nestihnu to...*

V tu chvíli Yissl udělala krok šikmo před něj – a dybbukovy spáry jí pronikly přímo do břicha.

Benedikt zaklel, otočkou se dostal kolem dívky a monstrem usekl paže v lokti. Věděl ale, že už je pozdě.

Stvůra zasípala. Švihnutí druhého tesáku jí odťalo hlavu a pramínky černého kouře se začaly vypařovat do nicoty.

Yissl se zapotácěla.

„Zničila jsem vám kabát,“ řekla provinile.

„Yissl!“ Benedikt ji chytil kolem ramen. V kabátu zely ohavné díry – ale neviděl žádnou krev.